

The image shows a complex, three-dimensional wooden labyrinth. The structure is made of light-colored wood and consists of many interconnected rectangular blocks that form a series of paths and dead ends. The perspective is from a high angle, looking down into the maze. In the lower right corner, a small black silhouette of a person carrying a bag is walking along one of the paths, providing a sense of scale. The overall atmosphere is one of mystery and complexity.

Ελένη Σεμερτζίδου

Η αλήθεια της ψυχής

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

(F r i n t a)

*Η αλήθεια της
ψυχής ...*

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγικό Σημείωμα	σελ. 4
Αντί για Πρόλογο	σελ. 5
<i>Η αλήθεια της ψυχής ...</i>	σελ. 7
<i>Πνοή ανέμου</i>	σελ. 8
<i>Και, ναι, στην τρέλα των πολλών ...</i>	σελ. 9
<i>Αυτά που χάθηκαν ...</i>	σελ. 10
<i>Ανάστησε τ' απόβραδο</i>	σελ. 11
<i>Βότσαλο της μοναξιάς</i>	σελ. 12
<i>Βροχή</i>	σελ. 13
<i>Μα, τι υπάρχει να το χάσουμε εδώ;</i>	σελ. 14
<i>Ο πιο πικρός ο στεναγμός</i>	σελ. 15
<i>Δεν είναι κάτι που το ξέρεις</i>	σελ. 16
<i>Γιορτή</i>	σελ. 17
<i>Στο σπίτι μας</i>	σελ. 18
<i>Γλυκιά μου αγάπη</i>	σελ. 19
<i>Όποιος ...</i>	σελ. 20
<i>Στο σταθμό</i>	σελ. 21
<i>Μας λείπουνε οι λέξεις!</i>	σελ. 22
<i>Γιατί να γίνουνε κριτές</i>	σελ. 23
<i>Με ρόδα στα όνειρά της</i>	σελ. 24
<i>Αφέντρα караβιών</i>	σελ. 25
<i>Σ' εσάς, αφέντες μου, καλοί</i>	σελ. 26
<i>Είμαστε διασκορπισμένοι</i>	σελ. 27
<i>Αφήστε με να φύγω</i>	σελ. 28

<i>Αγάπης φως</i>	σελ. 29
<i>Η Λογική κυριαρχεί!</i>	σελ. 30
<i>Όπου υπάρχει θέλω ...</i>	σελ. 32
<i>Τραγούδι ας τραγουδίσουμε</i>	σελ. 33
<i>Αυτή η φωνή</i>	σελ. 34
<i>Πόσο το θέλω να σου αξίζω</i>	σελ. 35
<i>Εμείς οι ίδιοι!</i>	σελ. 36

Εισαγωγικό Σημείωμα

Διαβάζοντας δύο φορές το πόνημα της **Ελένης Σεμερτζίδου**, που ήταν ... συντροφιά. Το ερώτημα επιμένει: *«Γιατί γράφει ποίηση η Ελένη;»*

Η απάντησή μου: Γιατί, πρώτο, το μπορεί, το έχει ανάγκη δεύτερο και-κυρίως- έχει κάτι να πει, δικό της ...

Στο σύνολό της, η συλλογή προκαλεί, τουλάχιστον σ' εμένα, μιαν αμηχανία. Είναι μια υγιής ένδειξη ότι η **Ελένη Σεμερτζίδου** οδηγείται, ότι προκαλείται σε αναζήτηση. Έτσι προκύπτει η δεύτερη ανάγνωση, όχι από χρέος αλλά σαν συντροφιά.

''Τόλμη'' ο τίτλος. Στοχεύει και σ' αυτό το απροσδιόριστο της 'ψυχής' αλλά και στο ακόμα πιο δυσπρόσιτο της 'αλήθειας'. Αφήνει στον αναγνώστη της ένα *''επισκεπτήριο''*: *αυτή είμαι, ας γνωριστούμε...* Συνέχεια της ευαίσθητης Ελένης (και) από άλλα γραψίματά της. Τόλμη να ξεπερνά το βάρος της ευαίσθητης εσωστρέφειάς της με δημόσιο, εξωστρεφή λόγο. Πρέπει να ανακουφίζει αλλά και να απελευθερώνει ... Το δικαιούσαι άξια, Ελένη!

Τώρα, να μου επιτρέψεις να ...παιγνιδίσω λίγο με τις σημειώσεις που κράτησα.

Γιατί Ελένη-ποιήτρια *‘μας λείπουν οι λέξεις’*;

Σ.21. *«Πίσω από τα μάτια. Όχι στα χείλη. Αυτό είν' όλο»*. Γι' αυτό έχεις δρόμο μπροστά σου: όποτε κι αν σου έρχεται, γράφε! Ειλικρινής προτροπή. Για να μη μένουν *''οι σκέψεις δίχως λέξεις''*, και σου λέω, αυτό μπορείς *''να το ξεπερνάς''*...

Αποθρασύνομαι: συνταιριάζω το *‘πείσμα του αγνού’* (Σ.8) με την *‘ανυπότακτη του κόσμου απαντοχή’*.

Και αντεύχομαι για τον χειμώνα με *‘μιαν ευχή, για μάνα να περνιέται’* (Σ.10): χαρά να έχει. Κι αφού πέρασε το καλοκαίρι, *‘τα βότσαλα της μοναξιάς, κι αν τα μετράς, να μη σε πληγώνουν’*...

Μόνο που ...αντιγυρίζω τη σοφή σύσταση ενός φιλόδοξου ανθρώπου προς φιλόδοξο (Σ.13): *‘Κι αν τα πόδια θέλουνε ν' αγγίζουν το κενό, και ξαναπέσουν, με συμπόνια στη συνήθεια’*, ε, αυτή παλεύεται, με το επόμενο κενό ... Άλλωστε, αν δεν νιώσει κανείς το κενό, πώς μπορεί να νιώσει την πληρότητα;

Εξομολογητικό, τι να κάνουμε; Κι εκεί οδηγεί η υπερρεαλιστική γραφή:

‘Ναι (Σ16), *σε μονοπάτια ξεχασμένα από το χθες, τα πόδια σκάλισαν, με πείσμα* (αγαπημένη λέξη!), *όλα τα χρόνια’*. Κι, όμως, έμεινε *‘τόσο θηρίο ... όσο θεριό!’* (Σ15). Ευχαριστώ!

Εν τω μεταξύ, θα έχω τον νου μου, μη και *‘χάσω τη γραμμή’* (Σ.19) Γιατί, εναγώνια, θέλω, αποζητώ κι άλλη ... *‘απειρία’* ...

(Σ.20) *‘Διαβάτη’*, *‘εσύ δεν ξέχασες να μου πεις το όνομά σου ... μέχρι τον επόμενο σταθμό, λοιπόν, δεν λέμε ‘αντίο’, Ελένη ... Γράφε!’*

Φιλικά, με Αγάπη,
Κώστας Χατζής

Αντί για Πρόλογο

Για να γράψει κανείς ποίηση, είναι βέβαιο ότι δε φτάνει ένα ‘‘ ρήμα ‘‘ ή μια αυθόρμητη παρόρμηση μιας στιγμής ή περιόδου. Η ενασχόληση με την ποίηση απαιτεί μια σύνθετη λειτουργία, που με κάθε σοβαρότητα οφείλει να τηρήσει ο ποιητής και, επί του προκειμένου, η ποιήτρια, Κα **Ελένη Σεμερτζίδου**, η οποία φαίνεται πως γνωρίζει αρκετά καλά τους κανόνες και τη σημασία τους. Κάθε ποιητική φράση ή και λέξη ακόμη, είναι το απόσταγμα πολλών υλικών και εννοιών, όπως της αισθαντικότητας, της νόησης, της ευαισθησίας, της γνώσης, της δυνατής συγκίνησης, του φόβου, του πάθους και της ενέργειας, που η ποιήτρια λαμβάνει μέσα από τις εμπειρίες του βίου της, ακόμη και αν αυτές δεν είναι πραγματικές (φανταστικές).

Όλα αυτά, κάποια στιγμή πρέπει να μεταποιηθούν μέσα στον εσωτερικό επεξεργαστή της μεγάλης και ευαίσθητης καρδιάς της και τον δυνατό ψυχισμό της, αργά και σταθερά, ώστε να μεταπλασθούν και να ζωγραφιστούν στο χαρτί με τη μορφή ποιήματος.- Δεν χρησιμοποιώ το ρήμα- Ζωγραφίζω- τυχαία. Η Κα **Ελένη Σεμερτζίδου**, γνώστης όλων αυτών των διεργασιών, μας παρουσιάζει την τελευταία ποιητική της συλλογή, με τίτλο ‘‘ **Η αλήθεια της ψυχής**’’, όπου στο ομότιτλο ποίημά της βρίσκουμε μπροστά σε ένα συγκλονιστικό μονόλογο που ακούγεται μέσα από τη βοή της βαθιάς θάλασσας και τον αχό μιας παλλόμενης ψυχής.

Δεν θα κατονομάσω ή θα ξεχωρίσω ποιήματα, αλλά θα σας προϊδεάσω περίπου τι εισέπραξα ο ίδιος, μελετώντας την περίφημη αυτή συλλογή της Ελένης. Είναι φορές που ερωτοτροπεί με τα σύννεφα. Τα στολίζει και τα κεντάει μέσα στις χούφτες των επιδέξιων χεριών της. Άλλοτε, τη βρίσκουμε να κολυμπά μέσα σε ένα μελαγχολικό λυρισμό, με αμίλητες διαπιστώσεις να σφιχταγκαλιάζουν τη γραφή της, στο ατέλειωτο τετράδιο του νου. Οι εικόνες και οι ζωγραφιές της φύσης στο πάνθεο, διαδέχονται η μία την άλλη και οι ευχές κι ελπίδες ταξιδεύουν αντάμα σ’ ένα αναστημένο απόβραδο, μαζεύοντας βότσαλα, για να έχει παρέα στις μέρες του πένθους και στο κρίμα.

Περπατώντας στα μονοπάτια της ποίησης της Ελένης, βρέθηκα μπροστά σ’ ένα βαθύ στοχασμό κρυμμένο στις κατακόμβες του πόθου και της λατρείας της τέχνης. Καμιά φορά επιτρέπει την πίκρα να ξεχειλίζει. Αλλά και η αγάπη, ο έρωτας, είναι, πάντα, πρωταρχικά δημιουργικά συναισθήματα μέσα στις αραχνούφαντες αναζητήσεις της. Αγγίζει τα θέματά της κι εναποθέτει τις προσδοκίες της στις μεταξένιες λέξεις του έρωτα, με γνησιότητα και βαθιές ανάσες ποιητικής ανθοφορίας. Ακόμη και ο κοχλάζων ψυχισμός της δίνεται με ιδιότυπες σκέψεις και με άριστο ποιητικό τρόπο. Είναι ένας διαβάτης στη ζωή όλων μας, με την καρδιά στα χέρια πρόσφορο.

Τέλος, δεν θα παραλείψω να αναφερθώ στη σαγηνευτική φιλοσοφική της διάθεση, ακόμη και στη σκωπτική ή καυστική τόλμη που διαθέτει.

Θα συνιστούσα ανεπιφύλακτα να μελετήσει ο καθένας μας αυτή την υπέροχη δουλειά της **Ελένης Σεμερτζίδου** και να διαβεί από τα αφανέρωτα μονοπάτια της σκέψης της.

Σ' ευχαριστώ Ελένη για την τιμή που μου έκανες και την ευκαιρία που μου έδωσες να περπατήσω στους δρόμους της *αλήθειας της ψυχής* σου.

Ζαχαρίας Προδρόμου

Η αλήθεια της ψυχής ...

... Γιατί αυτή είναι η αλήθεια της ψυχής

Θα μου το πεις ...

Για τον εαυτό μας που, σαν ψάρι, ζει σε θάλασσες βαθιές

Και πάει κι έρχεται σε πράγματα απροσδιόριστα και ξένα

Ελυσσόμενη ανάμεσα στους μίσχους των φυκιών

Τεραστίων και αδηφάγων των ετών ...

Σ' εκείνα πάνω τα σημεία των καιρών

Όπου οι αχτίδες του ηλίου τρεμοφέγγουν ...

Και μετά; ...

Πάλι σκοτεινιά

Στο κρύο ... Στα βαθιά ...

Σε μέρη ανεξιχνίαστα και σκάρτα ...

Και ξαφνικά!

Στην επιφάνεια τινάζεται και παίζει με τα κύματα

Στου ανέμου τις ρυτίδες καβατζάρει

Έχει μια ανάγκη, τώρα, πιο σαφή ... Κι από το χθες ...

Να βουρτσιστεί και να τριφτεί

Να ζεσταθεί και να σταθεί

Κι αν τη ρωτήσεις, ποιος να είναι ο σκοπός της;

Θα σου πει ...

Το μεσημέρι, το ζεστό

Της μοναξιάς

Μην νιώσεις πόνο πιο πολύ

κι απ' το λυκόφως ...

Πνοή ανέμου

Πνοή ανέμου κι έσπρωξε
Μαύρο, λεπτό το πέπλο
Πάνω απ' τον ήλιο, τον λαμπρό
Και πάνω απ' τα κεφάλια

Τα πρόσωπα ξεθώριασαν και χάθηκε η λάμψη
Όμως, τα σύννεφα λευκό το χρώμα τους, πώς έχουν!
Τα θραύσματά τους τα σκληρά, θαρρείς θα πελεκίσεις!

Στις χρυσαφένιες τους πλαγιές
Στα ξέφωτα του γκρίζου
Εκεί οι θεοί σαν κατοικούν, πάνω απ' τον κόσμο όλο
Αέναες οι κινήσεις τους, σινιάλα ανταλλάσσουν

Πότε μικραίνει μια κορφή και πότε ένα κομμάτι!
Μοιάζουν ακίνητα πολύ. Ποθούν ν' αναπαυτούνε
Στη χρυσοκόκκινη τη κλίνη τους, μαζί να διαλυθούνε
Πηγαίνουν κι έρχονται ψηλά στην άτονη τη μέρα ...

Μα ... Σοβαρή η συνάθροιση ...
Μεγάλη η ευρωστία ...
Φανέρωσε τα μυστικά και τα φτερά ανεμίζει!
Κουνάει τους βόστρυχους εδώ κι, εκεί, έναν μανδύα!

Δεν τον φοβάσαι, πια, τον νου!
Φωνάζει η καρδιά σου
Μέσα στις χούφτες ξαναζούν
Ο Σαίξπηρ κι η χαρά σου ...

Και, ναι, στην τρέλα των πολλών ...

Και, ναι, στην τρέλα των πολλών
οι λίγοι ανταπαντούνε
πως είν' ο ήλιος τ' ουρανού
το χέρι αδάμαστου θνητού
για όσα προσδοκούνε

Και, ναι, στην τρέλα των πολλών
οι λίγοι καρτεράνε
πως είν' το πείσμα του αγνού
η καλημέρα του Θεού
που θα 'ρθει, κι ας πονάνε

Και, ναι, στην τρέλα των πολλών
οι λίγοι αναπολούνε
πως είν' το πέταγμα πουλιού
η μοίρα πλούσιου και φτωχού
μαζί σαν πολεμούνε

Και, ναι, στην τρέλα των πολλών
οι λίγοι δεν ξεχνούνε
πως η συγγνώμη και ο καιρός
δεν είν' στο χέρι κανενός
γι' αυτό και αγαπούνε.

Αυτά που χάθηκαν ...

Σε απροσδόκητη, της νύχτας, προσταγή
Σμίξαν οι δρόμοι, που το χθες είχε χωρίσει
Έξω απ' το σώμα, σαν ξεπήδησε η ψυχή
Χωρίς, πια, όρια, τ' αδιάβατο ν' αγγίξει

Αυτά που χάθηκαν ... Και ήρθαν ... Και θα 'ρθούν ...

Μια αποκάλυψη που μάτια τη θωρούνε
Και σε σιωπή που και τα χείλη αντηχούν
Χλωμή η φύση και τ' αστέρια απειλούνε

Σε ανυπότακτη του κόσμου απαντοχή
Αυτά που χάθηκαν ... Αγέρι .. Να! Τα φέρνει!
Λάμπουν αχνά μέσ' την τρεμάμενη αυγή
Και στο αγκάλιασμα ... Η δύση τα γλυκαίνει.

Ανάστησε τ' απόβραδο

Στο χέρι κλείσε τη δροσιά
Βροχής, το μοιρολόι
Τον ήλιο, ταίρι κάνε μου
βοριάς να μην με τρώει

Στη μέρα δώσε μιαν ευχή
Για μάνα να περνιέται
Και στου ανέμου την οργή
κλαδί και να λυγιέται

Στο ψέλλισμα του ποταμού
τ' αγρίμια να μερώσουν
Και στη φωτιά του μαχητή
βιολέτες να φυτρώσουν

Σελήνη, παντοδύναμη!
Στη θάλασσα, βυθίσου
Ανάστησε τ' απόβραδο
και πάρε με μαζί σου.

Βότσαλο της μοναξιάς

Θάλασσα απόμακρη, του πλάνητα μαγεία
Κύματα αδιόρατα, κατάρτια από πλοία
Άμοιρη η ακρογιαλιά, τ' αστέρι τη φωτίζει
Βότσαλα της μοναξιάς, ο φλοίσβος νανουρίζει

Φύκια κι αλμυρή σκιά, η θλίψη αντιφεγγίζει
Γλάροι άνοιξαν φτερά και τ' όνειρο δακρύζει
Κοίτα, τώρα, μακριά, τα σύννεφα θαμπώνουν
Βότσαλα της μοναξιάς, μετράς και σε πληγώνουν

Μάγισσα, εσύ, σεμνή, ακούω τη φωνή σου
Είδα τούτη τη νυχτιά, το μπρούτζινο κορμί σου
Έβαλες στην τσέπη μου, ένα βότσαλο από κείνα
Να 'χω απ' όλα συντροφιά, στο πένθος και το κρίμα.

Βροχή

Βροχή ... Βροχή
Στους δρόμους, τις πλατείες, τα σοκάκια
Βροχή, πάνω στις πέτρες
που τις μαύρισε ο ήλιος κι ο χιονιάς

Βροχή ... Και πέφτει,
όπως τα λόγια τα στερνά
Αυτά που πνίγονται
στου χρόνου τους το βάθος

Βροχή ... Και τις στεγνές καρδιές,
πώς τις δροσίζεις!
Τις μαραμμένες απ' την πίκρα του φιλιού,
πώς κυβερνάς!
Και το κορμί, που με τις στάλες σου,
για δεξ! Πώς του μιλάς!
Στην παραζάλη εποχών το ξαναρίχνεις

Βροχή ... Βροχή
Μην σταματάς να πέφτεις, πάντα, ρυθμικά
Όλες τις τύψεις των μικρών,
να συμπονάς!

Βροχή ... Κι αν όλα βράχηκαν
και μοιάζουν, πια, βουβά
Από τον χτύπο σου,
εσύ να τ' αναστήσεις!

Μα, τι υπάρχει να το χάσουμε εδώ;

Μ' ένα φτερό ... Μ' ένα γαλάζιο, τόσο δα, μικρό φτερό ...

Πετάει ... Γλιστράει ... Διασχίζει τους αιθέρες ...

Τραβάει τον νου, τον παρασέρνει στον χαμό

Κι, ευθύς, σε λίγο, του χαρίζει μενεξέδες

Μα, τι υπάρχει να το χάσουμε εδώ;

Τι να 'ναι αυτό που μας κρατάει στα συντρίμμια;

Τα πόδια θέλουνε ν' αγγίξουν το κενό

Και ξαναπέφτουν, με συμπόνια, στη συνήθεια

Άκαρπα! Άκαρπα! Το θαύμα μετεωρίζει!

Ανομολόγητα τυχαία, πώς περνάει ο καιρός!

Η μοναξιά, αντί για νύχτα, ένα φεγγάρι σου χαρίζει

Η δυστυχία, δυο σκιές βάζει στον ήλιο, αντί για φως.

Ο πιο πικρός ο στεναγμός

Πώς να 'ναι αυτός ο πιο πικρός ο στεναγμός;
Την ανεμόσκαλα του πόνου ανεβαίνει
Τα χέρια υψώνει και στα χείλη ένας λυγμός
Χωρίς πυξίδα κι έναν φάρο, παραδέρνει

Πώς να 'ναι αυτός ο πιο πικρός ο στεναγμός;
Όσα κερδίσει, πάλι γρήγορα τα χάνει
Αχός της άνοιξης, φθινόπωρο εμπρός
Κι η χειμωνιά, στην ερημιά, τον ανταμώνει.

Δεν είναι κάτι που το ξέρεις

Δεν είναι κάτι που το ξέρεις
Μπορεί να δόθηκε με φως
Μπορεί να νόμισες πως είδες
Ό,τι σου φάνταζε αλλιώς

Δεν είναι κάτι που το ξέρεις
Μην δείχνεις τόση σιγουριά
Πώς φανερώθηκε τη μέρα!
Τη νύχτα κρύφτηκε ξανά!

Δεν είναι κάτι που το ξέρεις
Τ' αναζητάς εκεί που πας
Ψάχνεις κι ολόγυρα το στήνεις
Το παραβλέπεις, το περνάς

Δεν είναι κάτι που το ξέρεις
Και στη συνείδηση ... Θολό!
Μάλλον στο αίμα σου κυλάει ...
Τόσο θηρίο ... Όσο θεριό!

Γιορτή

Φωνές! Φωνές! Παντού φωνές!

Δώρα κατέκλυσαν τον κήπο και τους πάγκους

Μπήκαν, απ' ώρα, στις αέναες πνοές

Πουλιά τινάχτηκαν, με φόρα, από τους θάμνους

Στις μπαλκονόπορτες, πολύχρωμες κουρτίνες ανεμίζουν

Λυγάει ο άνεμος τα δέντρα, κι αυτά σήμαντρα θυμίζουν

Ήχους, αντίλαλους, ψαλμούς ... Το δάσος γέμισε περβόλια

Σε μονοπάτια ξεχασμένα από το χθες

Τα πόδια σκάλισαν, με πείσμα, όλα τα χρόνια

Φωνές! Φωνές! Παντού φωνές!

Παιδιά ατίθασα, τραγούδια πώς σφυρίζουν!

Κερνάει κρασί ο οινοχόος της καρδιάς

Κι αυτή προτρέπει τα ποτήρια να τσουγκρίσουν

Ευχές! Ευχές! Παντού ευχές!

Τα χέρια ενώθηκαν και μια ψυχή γινήκαν

Τα πόδια έδωσαν το βήμα του χορού

Και, στη γιορτή, όλα τα μίση ξεχαστήκαν.

Στο σπίτι μας

Στο σπίτι μας, τις σκάλες
που ανέβαινες εσύ
Με γρήγορο το βήμα
και οι ώμοι σου σκυφτοί

Στο σπίτι μας, οι μέρες
οι αργίες, οι γιορτές
Το χρώμα το δικό σου
παίρναν, πάντοτε, κι αυτές

Στο σπίτι μας, τις νύχτες
στης φωτιάς τη θαλπωρή
Τα μάτια σου σφαλίζαν
οι ανέμελοι καημοί

Στο σπίτι μας, τις ώρες
της ατέλειωτης σιωπής
Στα χέρια μου γερνούσες
μ' ένα γέλιο της στιγμής

Στο σπίτι μας, φωνές
αψιμαχίες και οργή
Μαλώναμε γι' αστείο
Και μετά κι οι δυο μαζί

Στο σπίτι σου ... Σαν μπαίνω
ψάχνω σ' όλα να σε βρω ...
Εσένα ανασαίνω
από τον παλιό καιρό.

Γλυκιά μου αγάπη

Σε κάποιο άντρο σκοτεινό, στεριάς απάτητης
ή δάσους ανεμόδαρτου, να πάμε να κρυφτούμε;
Απ' άστρο σ' άστρο τ' ουρανού, μη θες να ξεχαστούμε;
Για στο λαβύρινθο σελήνης γκριζωπής,
να γνωριστούμε;

Από αμπέλι θαλερό, τις ρόγες σταφυλιού
στα χείλη να γευτούμε;
Και μύρια ξέφωτα σκιών
χρυσών και άλλων εποχών
τον έρωτα να βρούμε;

Στο πρασινόθαμπο νερό, με νούφαρα διάστικτο
μιας λίμνης, να λουστούμε;
Ή μέσ' τα ρείκια τα μαβιά
λυπητερό τραγούδι ενός πουλιού
στ' αυτιά μας να χαρούμε;

Εσέ ρωτώ κι εγώ απαντώ
μονάχη τριγυρνώντας
Βλέπω πεδιάδες μακριά
και μία θάλασσα πλατιά
Μ' ανέμους, πολεμώντας

Ίσως ... Ίσως, λοιπόν, εκεί που πας ...
Γλυκιά μου αγάπη, να ρωτάς
κι εσύ, καρδιοχτυπώντας.

Όποιος ...

Όποιος στους μύθους τους χλωμούς,
το χάος ατενίζει
Πατάει πάνω σε βωμούς
Μονάχος φτερουγίζει

Όποιος στον άνθρωπο που, ευθύς,
σε δρόμο συναντήσει
Το βλέμμα στρέψει στην καρδιά,
καρφί θα τον τρυπήσει

Όποιος με ίσκιο περπατεί
Και σ' ήλιο αντιμιλάει
Θεούς και δαίμονες μαζί,
στο στήθος του φυλάει

Όποιος τη χάσει τη γραμμή
Κι αλλάξει τη πορεία
Δώσ' του να έχει στο σακί
Χρυσό και απειρία.

Στο σταθμό

Πού πας μ' αυτή τη τσάντα σου, διαβάτη βιαστικέ;
Ανθρωπε που το χαμόγελό σου, το 'κρυψε η αποβάθρα
Κι η ανάσα σου, κι αυτή
Πόσο κοφτή έχει γίνει;
Σε ποιο βαγόνι, κρυφά, θα την αφήσεις;
Για να σου πει τα μυστικά, που χρόνια την τυλίζουν;

Διαβάτη,
πόσο θα 'θελα ένα λόγο σου να μου χαρίσεις
Και τη στερνή φορά που τη ματιά σου επάνω μου θα στρέψεις ...
Σκέψου ότι κι εγώ ένας διαβάτης ήμουν στη ζωή σου
Τη ζωή, που βιαστικά την προσπερνάς, όπως και μένα

Σύντροφέ μου
Ποιος, τάχα, να 'πε ψέματα πως είμαστε δυο ξένοι;
Σ' ένα σταθμό σε έχω δει. Δεν ξέρω σε ποιο να 'ταν
Η μνήμη μου σαν θόλωσε στο βήμα σου ...
Στο βήμα σου που πίσω του μ' αφήνει ...
Αλλά κι αυτά τα πόδια τα γοργά, που κει θε να σε πάνε ...
Εκεί όπου τα χέρια μου, ποτέ δεν θα σε φτάσουν

Διαβάτη μου, καλέ
Δεν είναι τίποτα πιο όμορφο απ' όσα βλέπω μέσ' τα μάτια σου
Τον ερχομό ... Τον ερχομό σου στο δικό μου πηγαιμό
Και ... Στης καρδιάς τον γυρισμό ...

Διαβάτη,
μην ξεχάσεις το όνομά σου να μου πεις ... και ένα σου αντίο ...
Γιατί διαβάτης ήμουν κι εγώ, όπως κι εσύ, σε τούτο το σταθμό

Διαβάτης, στη ζωή σου ...

Μας λείπουνε οι λέξεις!

Μας λείπουνε οι λέξεις! Μας λείπουνε οι λέξεις!

Πίσω απ' τα μάτια. Όχι στα χείλη.

Αυτό είν' όλο.

Μα, τι είναι πιο ανώτερο σε τούτη τη ζωή;

Να ζει κανείς ή να μη ζει;

Ιδού η απορία.

Και ... Σκέψεις δίχως λέξεις; ...

Μη μου πεις! Αυτό με ξεπερνάει!

Σαν στον ορίζοντα σβηστείς και, σφόδρα, λησμονήσεις ...

Εκείνα που δεν έμαθες ανάμεσα στα φύλλα ...

Ιδού η απόδειξη, η τρανή! Τον άσσο, πριν τραβήξεις!

Ο φθόνος ... Η φθορά ... Κι η φασαρία ...

Μας λείπουνε οι λέξεις! Μας λείπουνε οι λέξεις!

Τη γόπα του τσιγάρου σου, σε τάφο να τη θάψεις

Κλωστή ... Κλωστή ... Αόρατη κλωστή ...

Ο ήλιος ανατέλλει ...

Κοίταξε, πριν σε καταπιεί ...

Προτού κι εκείνος ... λιώσει ...

Γιατί να γίνουμε κριτές

Γιατί να γίνουμε κριτές ο ένας του αλλουνού;
Ξέρουνε, δα, τόσο καλά τον Λόγο του Θεού;
Όχι, πια, τώρα! Όχι εδώ!
Τινάζονται γενναία ...
Ήχοι και γέλια φτάνουνε και χάνονται λαθραία ...

Τα ρούχα τους αλλάζουνε να γίνουν θεατρίνοι!
Παράσταση να δώσουνε στους θάμνους του Απρίλη!
Τραγούδι, γλέντι και χορός ... Και έπειτα ...
Το δέρμα! Γίνεται, πάντα, πιο χλωμό
σαν ντύνεται το γέρμα ...

Είμαστε εμείς πικρό κοινό και μένουμε στις θέσεις!
Στον βράχο επάνω θεατές, υψώθηκαν οι λέξεις
Γυρίζει ανάποδα αχνό και σκύβει το φεγγάρι
Η σκόνη απ' τον κουρνιαχτό, ο ζόφος, το σκοτάδι ...

Μα, πλάκα που έχει τελικά!
Σαν πιάσει η πένα ρίμα!
Δες την, ξεπρόβαλε η αυγή!
Και γράφτηκε το ποίημα!

Με ρόδα στα όνειρά της

Με ρόδα στα όνειρά της
Στην εξοχή διαλέγει
Στεφάνι στα μαλλιά της
Και εκεί περιδιαβαίνει

Τικ τακ, τικ τακ ...
Ο χρόνος χαράζει αυλακιές
Το σπίτι στο δρομάκι
Το 'πνίξαν οι σιωπές

Λιχνίζουν το σιτάρι
Και τ' όμορφο τραγούδι
Τη νύχτα και τη μέρα
Φυτρώνει ένα λουλούδι

Φιλήσαν το κορίτσι
Και τ' άφησαν να φύγει
Μ' υφάσματα το 'ντύσαν
Και χνώτα από λιοπύρι

Το μέλλον δεν αντέχει
Στο παρελθόν γυρίζει
Ξεπρόβαλε ωραίο
Στη ζέστη και τη ζήση.

Αφέντρα караβιών

Αφέντρα караβιών
Ανδρών γενειοφόρων
Δικό σου το λιμάνι
Στη χώρα των αιόλων

Η τσίγλα κελαηδάει
Στο πράσινο το δάσος
Σε κάστρα και παλάτια
Αντήχησε το πάθος

Αδειάζουν πορτοκάλια
Διαμάντια και χρυσό
Κάτω στην αποβάθρα
Γεννιέται ένα μωρό

Πολεμιστή Γενναίε
Κι εσύ, Ερωδιέ
Για μένα, ναι! Κυλάει
Το δάκρυ σου, Αετέ.

Σ' εσάς, αφέντες μου, καλοί

Από το μπερδεμένο νήμα της ζωής τη ρόκα
Ξεμπλέξτε το, με χέρια και καρδιές, όπως και πρώτα
Φωνάξτε τρυποκάρυδο, στον φράχτη να φωλιάσει
Και πέταλα από ρόδα, το χορτάρι να σκεπάσει

Η αδυναμία, τώρα, ας κρυφτεί κι ας λησμονήσει
Με τρία συναισθήματα, τον κόσμο να τον ντύσει
Αγάπη, Μίσος και Γαλήνη, διώξαν τον ήλιο, τον ζηλιάρη
Και, να, το πέπλο της νυχτιάς, τον ουρανό τον σεκοντάρει

Να ρίξουν όλοι οι ουρανοί, την ευλογία που τους πρέπει!
Με μουσική και με χορό, να ξαναζήσουνε τα έπη!
Πόδια και χέρια να ενωθούν, τον σκυθρωπό ν' αναγεννήσουν!
Ν' αναπαυτούν απ' τον καημό και, με κρασί, να τον μεθύσουν!

Σ' εσάς, αφέντες μου, καλοί
Κοιτάξτε! Έφτασε η μέρα!
Η αύρα έφερε σιγή ... Πήρε το μήνυμα του αγέρα ...
Όλοι γινήκαμε παιδιά κι ο χρόνος ξέρει να φροντίζει
Όταν μαράνει τον ανθό, με νέα αυγή θα τον ανθίσει.

Είμαστε διασκορπισμένοι

Είμαστε διασκορπισμένοι

Ελεύθερα και τολμηρά

Χωρίς καν να φοβόμαστε κανέναν

Η μουσική, για δεξ! Το τραγουδάει σιγανά

Είμαστε διασκορπισμένοι

Στενάζει ρυθμικά

Είμαστε διασκορπισμένοι

Θρηνεί πάνω σε πόδια που διασχίζουν το χορτάρι

Είμαστε διασκορπισμένοι

Η πράξη πια τελείωσε

Το ίδιο κι η σκηνή

Ενάντια στη μοίρα προχωρούνε οπλισμένοι

Περήφανο που δείχνει το κοινό και η στιγμή!

Είμαστε διασκορπισμένοι

Φτιαγμένο με κουκίδες φωτεινές και σκιερές

Μισοντυμένο με τα χρώματα της φύσης

Είμαστε διασκορπισμένοι

Χοροπηδούνε και τινάζονται

Λικνίζονται τα χέρια

Μαζί σαν ενωθούνε, βγάζουν κείνα τις φωτιές!

Όμως ... Ανάθεμά τους! Να τους πάρει η οργή!

Ποιανού το χειροκρότημα να σήμανε το τέλος;

Είμαστε διασκορπισμένοι

Στο διάβολο! Θα έρθει και το διάλειμμα να σβήσει τη γιορτή!

Είμαστε διασκορπισμένοι

Καθένας αναδεύεται στο άδειο του σκαμνί

Είμαστε διασκορπισμένοι

Μια σύγκρουση να ήταν; Συνονθύλευμα; Σαγήνη;

Είμαστε διασκορπισμένοι

Και τότε ... Απ' τους ήρωες, ο άκρα σκυθρωπός

Με νόημα το μάτι του το κλείνει, πριν να φύγει.

Αφήστε με να φύγω

Το άλογο που ζήτησε, το πήρε. Έτσι λένε
Σ' ένα πηγάδι σκοτεινό και χείλια που όλο καίνε
Αφήστε με να φύγω ... Αφήστε με να φύγω ...
Από τα πρόσωπα θνητών, με μάτια πορσελάνης

Καρφίτσα κι όνειρα θαμπά, και ρίχνεται μονάχη ...
Να την καλύψει το νερό! φωνάζουνε τα βάθη
Σ' αυτό θα πέφτει το ξερό το φύλλο στο νερό του
Δεν θα με νοιάζει η καρδιά, το κλάμα των παιδιών του
Κιτρινωπός δεν θα βουτά ο γλάρος, ο θλιμμένος
Δεν θα λυγάει τη καρδιά, σαν πάσχει ο πονεμένος

Αυτά είπε κι έγινε κι αυτή, τραγούδι του καιρού της
Καρίνθια την είπανε, τη μέρα του χαμού της
Μα, αν την φωνάξεις στοργικά και την παρακαλέσεις
Απ' το πηγάδι θα φανεί, για να 'ρθεις να την κλέψεις.

Αγάπης φως

Ακούστε! Ακούστε πέρα μακριά!

Γιατί όλα χορεύουν!

Κάνουν δυο βήματα εμπρός

Κι ο Μάης, πάντα, χαρωπός

Τον θάνατο πομπεύουν

Ακούστε! Ακούστε κείνα τα σκυλιά!

Τη νύχτα πώς γαβγίζουν!

Ήρθε το πένθος του χιονιά

Στην αποβάθρα του νοτιά

Αστέρια λαμπαυρίζουν

Ακούστε! Ακούστε λίγο το μικρό πουλάκι!

Πώς σφυρίζει!

Χοροπηδάει μοναχό

Γύρω απ' ολάνθιστο ανθό

Και τη φωλιά του χτίζει

Ακούστε! Ακούστε αντάρτη ερωδιό!

Γλυκά πώς κελαηδάει!

Κι η τσίχλα η μελωδική

Στο γέλιο του πολεμιστή

Τη χάρη της σκορπάει

Αγάπης φως, τόσο ψηλά!

Το δάσος με τους κέδρους!

Πετρογελίδονα πετούν

Και στον περήφανο μιλούν

Για όλους τους ωραίους!

Η Λογική κυριαρχεί!

Σκαλίζοντας και σκάβοντας
Χειμώνα Καλοκαίρι
Οργώνοντας και σπέρνοντας
Περνά ο καιρός στα μέρη

Στέκει ο χρόνος παρά κει
Και μοιάζει θαμπωμένος
Μ' ένα δρεπάνι καταγής
Πώς είναι θρονιασμένος!

Μα! Η Άνοιξη εφάνηκε!
Ξεπρόβαλε η αυγή!
Χαρά! Για δεξ! Ξεπήδησε!
Από κρυφή πηγή!

Αφήνει πίσω τις νυχτιές
Και καταφθάνει ο ήλιος!
Γαλάζιος και αγριωπός
Της θάλασσας ο φίλος

Ειρήνη απλώθηκε παντού
Κι η φύση οργιάζει
Στην προσταγή της, την κοφτή
Πολεμιστής διστάζει

Αρματωμένος δεν μπορεί
Και τ' όπλα του πετάει
Καπνός ανίερου βωμού
Τον Ζέφυρο ξυπνάει

Κι ο αγριωπός που ιδροκοπά
Σε μακρινά ορυχεία
Απ' την απρόθυμη τη γη
Ξεθάβει τη μαγεία

Ας δώσουν στο έργο μια πλοκή!
Βοσκόπουλα κι αφέντες!
Να ξεδιπλώσει η μουσική!
Τα χέρια και τις Τέχνες!

Ανέγγιχτος ο θησαυρός
Ζωγραφισμένο αγγείο
Ο αμέριμνος και ο φτωχός
Δεν τρέμουνε στο κρύο

Να ξεχυθούν οι προσφορές!
Της Αμαλθείας το κέρας!
Η Λογική κυριαρχεί!
Στο σκήπτρο Πανωραίας!

Όπου υπάρχει θέλω ...

Όπου υπάρχει θέλω
Υπάρχει και μπορώ
Του Έρωτα τα βέλη
Σε βρίσκουν στο πλευρό

Γυρίζει το κεφάλι
Και στάζει ο θυμός
Τα νάζια του σε κάνουν
Ν' ανάβεις σαν τρελός

Κι αν, άμοιρε, περάσεις στην άλλη την πλευρά
Εκεί, στη μεσημβρία, που δύνουν τα μυαλά
Πάρε, τότε, βαρέλι με πίσσα φλογερή
Και δέσου σ' έναν θάμνο, μ' αγκάθια και ντροπή

Τα κόλπα του μωραίνουν το σώμα και τον νου
Το δίδαγμα του έργου, το είδαμε κι αλλού
Της βούλησης τον δρόμο, εμπρός σου θα τον βρεις
Όπου υπάρχει θέλω, υπάρχουν και μπορείς

Κι εγώ που χαιρετάω, μ' υπόκλιση βαθιά
Διασχίζω τη σκηνή μου, με ρούχα αστραφτερά
Ξαπλώστε στο χορτάρι και λύστε τα σκοινιά!
Σαν σκάσει το ρημάδι, πετιέται η καρδιά!

Τραγούδι ας τραγουδίσουμε

Μια σκέψη το μυαλό το βασανίζει!
Το τριβελίζει! Το κατατρώει! Το τυραννά!
Φτάνει στα μύχια της καρδιάς
Μια δίνη κι ένας στρόβιλος
σηκώνει τα πανιά!

Τραγούδι ας τραγουδίσουμε
που να μιλά γι' αγάπη
''Θα ήμουν πεταλούδα, αν ζούσα μέσα στην απάτη''
Τι κουταμάρες είν' αυτές!
Αρχίστε, πάλι, απ' την αρχή, να δώσετε το μέτρο!
Ένα σκοπό που ν' αντηχεί, ό,τι φοράει κανείς στο πέτο!

''Ποτέ μου δεν αγάπησα μια όμορφη γαζέλα''
Υπάκουα, στο ντουέτο μας, καλούμε όλα τ' αστέρια
Το ρόδο του καλοκαιριού μαράθηκε απόψε
Ντυμένο με αγιόκλημα, το παρελθόν μας κόψε.

Αυτή η φωνή

Σαν υδράργυρος που γλιστρά
Ρινίσματα μαγνητισμένα
Οι διασπασμένοι ενώθηκαν
Στο τώρα και το ψέμα

Η πρώτη νότα σήμανε
Η δεύτερη πως θα 'ρθει
Μια δύναμη γεννήθηκε
Στου πέλαγου τα βάθη

Από διάφορες πλευρές
Εμείς να προχωράμε
Κάποιοι τα άνθη να μαζεύουνε
Και κάποιοι, τα σκορπάνε

Στο νόημα βυθιστήκαμε
Στην ύλη του κενού μας
Το χάος αντικρίσαμε
Στο μέτρο του χαμού μας

Κι οι στολισμένοι αυτής της γης
Πολεμιστές που πολεμούνε χωριστά
Χαλάρωσαν τα δάχτυλα απ' τα πάθη
Ξεσταύρωσαν τα πόδια του φονιά

Από τα τέσσερα, του ορίζοντα, σημεία
Ο ήχος, το απροστάτευτο γυμνό να συναντά
Φρικτά τα ρήγματα κατέρρευσαν μεμιάς
Και το γαλάζιο, μιαν αυγή να καρτερά

Αυτή η φωνή! Αυτή η φωνή!
Να ήταν, σάμπως, του εαυτού μας;
Εν είδει ρίμας, σ' έναν τόνο πιο υψηλό
Από τα θραύσματα του τοίχου και του νου μας.

Πόσο το θέλω να σου αξίζω

Σαν περπατούν, φορούν ασήμι
Και τα πόδια τους τη γη δεν την πατούν
Μα, εγώ, πιο μόνη, έξω απ' τον κόσμο
Περηφάνια που πονά
Πόσο το θέλω να σου αξίζω

Μη με κοιτάς ... Μη με κοιτάς ...
Σκληρό το φως της χαρ αυγής ... Μην το θωρείς
Μα, αν μπορούσα, σαν ευχή, να σκορπιστώ μεσ' τον καιρό
Πόσο το θέλω να σου αξίζω

Να γίνω άγγελος
Φτωχά τα χέρια, ν' ανταλλάξω με φτερά
Κι αντί φωνή, να σου χαρίσω τη γλυκιά τη σιγαλιά
Πόσο το θέλω να σου αξίζω

Μη με κοιτάς ... Μη με κοιτάς ...
Σκληρό το φως της χαρ αυγής ... Μην το θωρείς
Στα δυο σου μάτια, από το φως μου να σου δίνω για να δεις
Πόσο το θέλω να σου αξίζω

Εμείς οι ίδιοι!

Εμείς οι ίδιοι! Εμείς οι ίδιοι!

Βγήκαν με άλματα, τινάγματα, πηδήματα τρελά
Λαμποκοπώντας και χορεύουν, με μουτσούνες και φτερά
Δαιμόνια, δαίμονες, παιδιά και, πάσης φύσεως, ξωτικά

Εμείς οι ίδιοι!

Ένας καθρέφτης ραγισμένος ... Δάκρυα ...

